

силы, то е намъ законъ и естествененъ потыкъ за да работимъ и тогава, кога-то мѣримъ да си починемъ и да ся отморимъ. И кога ся расхождамы и кога ся клатимъ и си крѣшимъ снагѣ-тѣ за забавѣ, и кога си играемъ, ные не правимъ друго, а само си обучаваме тѣлесны-ты и умны-ты силы така, что-то едва бы пристанѣлъ нѣкой да играе, ако да нѣмаше да си обучава или тѣло-то или ума. Игры на служѣ, дѣто всичко е въ рѣцѣ на голѣ-тѣ честь а умъ-тѣ и искусство-то нѣмѣтъ никаквѣ мѣшявѣ, за разбранъ чловѣкъ сѣ омазны. Нѣкои игры пакъ сѣ по-тяжки и отъ самѣ-тѣ ни работѣ, нѣ насѣ гали и залѣва промѣна-та; за това за чловѣкъ безъ работѣ, ловѣ, катереніе по моголы, тичаніе и пр. сѣ разговорка и забава, а кому-то ловѣ-тѣ и литаніе-то сѣ работа, това е нему трудъ и мѣжа. Рыбарѣ чловѣкъ много ся утрудва и чясто му ся додѣва да лови рыбѣ, а кой-то иде да лови само за растухѣ нему за единъ чясъ ще подражѣ. Чловѣкъ, кой-то все ся рови и блѣска съ книги та учи, отива да походи на расходѣ, а ходѣ-тѣ чясто дотягва на единъ пѣшякъ лѣтникѣ; занаятчія пакъ и работникѣ чловѣкъ въ праздничны дни у книги-ты намира разговоркѣ и растухѣ.

Отъ другѣ странѣ пакъ кой-то ся излѣжява по весь день безъ работѣ и не знае какъ да си прѣкара врѣмя-то, растѣжява ся, замыслюва ся и става злочестъ, зачто-то му ся додѣва и дотяга и срьдце му ся стяга.

А какъ мирно и весело тече врѣмя-то на чловѣкъ, приученъ на работѣ и на трудѣ? Години изминувать за него катомъ дни, а дни-ти катомъ часове и минуты. Нему не ся стѣснява срьдце, не му ся до-